

klærede, at der i denne Sag ikke kunde være Tale om en Aktion. Her drejer det sig nu om to voksne Mennesker, der have mishandlet et Barn, saaledes at Barnet er blevet Invalid for Livstid. Men Amtmanden dekretterer, at der ikke skal rejses Tiltale. Nu sætter jeg, at det ikke drejede sig om en Tjenestedreng, men f. Eks. om Justitsministerens Søn eller den højtærede Formands Søn, at det var ham, der var bleven mishandlet. Jeg vover den Paa-stand, at da vilde Amtmanden ikke have dekretteret, at der ikke skulde rejses Aktion. Man vil i det praktiske Liv komme til at staa overfor mange af den Slags Eksempler. For at holde mig til den højtærede Justitsminister, er Stillingen den, at den højtærede Justitsminister f. Eks. i sin Praksis har vist, at i Sager, hvor den store Offentlighed ser saaledes paa Tingene, at der er sket Uret, Vilkaarlighed og Misbrug, der er Justitsministeren af den Opfattelse, at alt er i sin gode Orden, og at der i Virkeligheden ikke er sket noget, for hvilket der kan rejses Anklage.

Formanden: Disse Udtalelser kunne ikke passere.

Sabroe: Nej, de ere naturligvis mere eller mindre generende. Det er de mætte, der skulle dømmes de sultne, og de mætte komme sjældent paa Anklagebænken. Og lad mig sige — Ordet er jo ikke frit i denne Sal; jeg tror, man skal lede om et Parlament i Europa, hvor Ordet er mindre frit, naar man diskuterer fundamentale Ting.

Formanden: Jeg kalder det ærede Medlem til Orden.

Sabroe: Det glæder mig; det konstaterer blot Berettigelsen af mine Ord.

Jeg vil slutte med at pege paa det folkeopdragende Moment, der vilde ligge deri, at Nævningerne vare Udtryk for Folkets Flertal, det overordentlige opdragende Moment, der vilde ligge deri, at man overlod til den almindelige Befolkning at dømme. Og Befolkningen har nu en Gang i dette Land dømt. Vi have jo haft en Tid i Danmark, hvor Bonden, Husmanden og Arbejderen betøede lige saa meget som de andre og afsagde Domme. Det havde sikkert noget at sige for den Tid. Men det vil ogsaa have noget at sige for vor Tid og for den Tid, vi gaa ind i. Nu udviser man i betydelig Grad Ansvarsfølelsen hos de demokratiske Nævninger, fordi

disse demokratiske Nævninger som Regel vilde være Mindretallet. Kun hvor man har en human og frisindet Dommer og Amtmand, kan der blive nogen Art af Humanitet og Føling med de Ideer, der ere oppe i Tiden paa Retsplejens Omraade. Man udviser Ansvarsfølelsen, og det store, folkeopdragende Moment, der vilde ligge i, at Nævningerne vare demokratiske, fjernes. Jeg indrømmer, at de Nævninger, der foreslaas her, vilde i mangfoldige Tilfælde frikende, hvor der nu dømmes. Jeg kan tænke mig det f. Eks. i Barnemords-sager. Men jeg vil sige, at jeg er slet ikke saa begejstret for, at man skulde komme ind i en Tid, hvor man i al Almindelighed frikendte Barnemordersker. Det er kommet dertil, at man fra kriminalistisk Side indrømmer de haarde og strenge Straffes Uødvendighed og tager Hensyn til formildende Omstændigheder. Jeg tror nu, at naar de paagældende have begaaet en Forbrydelse, en Forseelse, have vist en Uselvstændighed, vilde de i mange Tilfælde være vel tjente med at faa en Straf, fordi de maaske ikke sjælelig set vilde lide saa meget, naar de udstaa nogen Straf. Og jeg vil betone, at for Demokratiet ere Sentimentalitet og Øllebrødsbarmhjertighed lige saa stærkt fjernede fra Retfærdighed, som Haardhed og Strenged ere det. Men naturligvis vilde mange Overklassenævninger frikende Barnemordersker; for der er ingen Klasseinteresse deri. Der kan være en personlig Interesse, men ingen Klasseinteresse. Ja, Sentimentalitet vilde vi faa, derom nærer jeg ingen Tvivl. Nævningers Indførelse har en Skyggeside, men ogsaa kun en eneste, nemlig at den har medført i visse Lande, at Nævningerne, dog vist ikke saa meget de demokratiske Nævninger, bøje sig for en øjeblikkelig Strømning og føre med sig nogen Sentimentalitet. Men det, det kommer en paa, er, at hæderlige Mænd og Kvinder i Samfundet, uanset, hvor de høre hjemme, kunne vente en retfærdig Dom. Her vil jeg betone, at Underklasserne, den jævne Befolkning, have aldrig krævet haarde Straffe, aldrig krævet Hævn. De have altid repræsenteret en større Retsfølelse end Overklassen. Den socialdemokratiske Presse, som har kritiseret Dommerne og Domstolene, har aldrig krævet haarde Straffe for de rige, som forbrøde sig mod Loven. [Afbrydelse]. Nej, den har aldrig krævet haarde Straffe, og det ærede Medlem viser ved sin Afbrydelse, at han ikke kender noget til den Presse, som han altid har Lyst til at kritisere. Den jævne, demokratiske Befolk-